

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

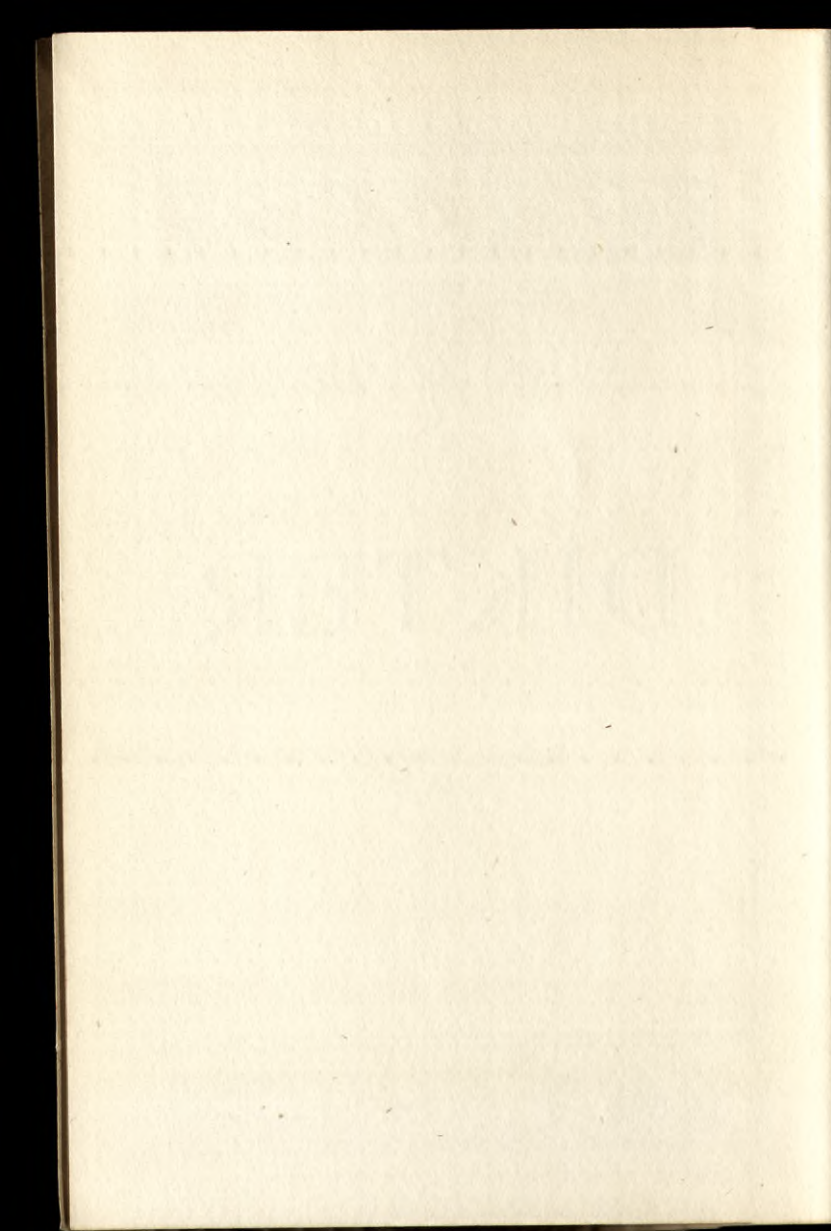
567
Ellen Whitlock

DIKTER

STOCKHOLM
WAHLSTRÖM & WIDSTRAND.

Ellen Whitlock.

DIKTER.

STOCKHOLM
WAHLSTRÖM & WIDSTRAND.

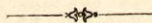
STOCKHOLM, CENTRAL-TRYCKERIET, 1896.

INNEHÅLL.

	Sid.
För andra	5
Ursprungligt	7
Fest	10
Blommor	12
Morgonridt.....	15
En liten visa.....	18
Skådespelerskan.....	20
Fullt mått	22
Rose flétrie	24
Barnporträtt	26
På afstånd.....	29
Septemberdagen	33
Att förstå	36
Regn	38
Droppen.....	40
Slut	42
Likhet	46
En skiljeväg	48
Band	52
På ångbåten	54
En gammal sorg	57
Vintertankar	61
Se dig ej om	63
Konstnärstämning	65
Gif!	68

	Sid.
Vildfågel	70
Du var så rik	72
Stämningar	75
Sonnetter	79
I. Den gyllne regeln	79
II. Smultronskörd	81
III. Kabeln	83
Trollslottet	85
Hvarifrån	88
Stephanie	91
Dårar	94
Små studier från skogen	97
I. Smultron	97
II. Lingon i skog	99
III. Rosenblad	101
IV. Afton i skogen	103
En tanke	106
Vid Vanajavesi	109
Lilla Greta	112
Stjärnorna	114
Strö ut!	116
Kaktusblomman	117
Vid brasan	119
Hvita rosor	122
Till en sjuk	131
Min sång	133
Gyllenlock	136
Ett mollackord	138

För andra.

Sök, då du lider
Bittraste smärta,
Att finna en annan,
Som lider också —
Stryk så med vänliga
Händer bort sorgen,
Då skall din egen
Kanske förgå.

Så skall då smärtan
Tvingas att tjena,
Tvingas att blifva
Kärlekens träl —

Grip blott med handen
Stadigt om udden
Af pilen, som riktas
Mot lidande själ.

Och, när du kämpat
Trofast och länge,
Ströende solsken
På dunklaste väg,
Då skall din egen
Sorg du ha mistat —
Är det ej underbart,
Människa, säg?

Ursprungligt.

Mer än trädgårdsodlad ros jag älskar
Doften utaf vildmarks nattviol,
Ty hon drack blott hvad naturen skänkte,
Nattens svala dagg och himlens sol.

Och jag skådar, full utaf beundran,
Huru drufvan rik och yppig är,
Men min hand ej lyfts mot tunga klasar,
Ty jag älskar skogens vilda bär.

Djupt därinne glöda smultron röda,
Uti kärret mognar hjortrons skatt,
Dem jag söker under sommardagar,
Dem jag samlar uti korgen gladt.

Och hur fin den doft, som göms i vildbär,
Vet blott den, som drufvans glöd försmår,
Ursprungsfrisk och sval som djupa skogen,
Där sin fulla mognad bäret når.

Säg mig, har du mött kanske i världen
Någon själ, som typisk härför är,
Som har doften utaf nattviolen,
Friska syran utaf skogens bär?

Har du talat ur ditt fulla inre
Med en sådan ande, rik och stark,
Har den lyft din egen upp ur gruset,
Som en fläkt af lif från skog och mark?

Mer än ros jag älskar nattviolen,
Mer än drufvan markens vilda bär;
Mer än odlad frukt och odlad ande,
Jag den ursprungsfriska håller kär.

Fest.

Det är ej endast fest, när krona tung
I skimmerprakt är upplyst uti salen,
När blomprydd skara njuter utaf balen,
Och yster glädje dansar fri och ung.

När något skönt, harmoniskt vi få se
Uti naturen eller mänskolifvet,
När på en panna någonting står skrifvet,
Som oss en skönhetstyp har kunnat ge,

Då firar alltid den en stilla fest,
 Som länge spanat efter harmonien,
 Och känner i sitt hjärta sympatien
 Med allt hvad lifvet ypperst har och bäst.

O älskade, hos dig är alltid fest,
 Ty du har vildbärs skogsdoft i ditt sinne,
 Och andens skönhet har du också inne,
 Hos dig är lifvets fullhet hvardagsgäst!

Blommor.

Jag står vid mitt blomsterfönster
Och vattnar de gröna skott,
Och gläds, att de späda bladen
Ha lif utaf solen fått.

Jag grenarna skär och binder
Och plockar med omsorg af
Hvart vissnadt blad, som vill hindra
Den växtkraft naturen gaf.

Och vårsols värmande stråle
Sitt skimmer i fönstret lagt,
Där hyacinterna dofta
Och lysa i brokig prakt.

Då öppnar sig dörren sakta,
Och in, i solskenets spår,
Min lefnads solstråle glider,
En älfva med guldgult hår.

En liten telning så bräcklig,
En knoppande liten ros,
Så späd, att jag stundom rädes,
Att vinden den för sin kos.

Hon ler ett strålände löje
Och slår sina armar små
Kring mig, som rensar och binder
Att blommor i fönstret få.

Du lilla människoplanta,
Du växande späda stam,
Skall kärlekens vård och solsken
Dig locka i blomning fram?

Mitt fönster strålar i blomprakt,
Det trägna arbetets lön;
Säg, barn, skall du skördar bära
Till svar på mitt hjärtas bön?

Jag vet ej. Men vårsol smeker
Båd' svällande blomsterknopp,
Guldglänsande, långa lockar
Och finlemmad barnakropp.

Morgonridt.

Han står vid trappan där och väntar
Sin herres kända röst och hand,
Och skrapar, frustande af ifver,
Med stålskodd hof den fina sand.

Hvad eld uti hans ögon brinner,
Hvad smidighet i hvarje lem;
Hans muskler tyckas nästan skälfva,
Får icke snart han spänna dem?

Och vida rymder blåna fjärran,
För spända senors kraft ett mål,
Han gnäggjar utaf fröjd att känna
Sin smärta byggnads ädla stål.

»Sträck ut, min vackra häst, din herree
Ger tygeln lös — så storma då
I yster frihet fram på vägen
Och visa hvad du kan förmå.

»Jag känna vill hvad du nu känner,
Då utan hinder du sträckt ut,
Jag vill bland rymder långt i fjärran
Ett kungarike nå till slut.»

Och marken dånar under hofslag,
När ryttarn spränger fram därpå;
Nu på en skogsväg in han rider,
Där mellan furor blommor stå.

I sträckt galopp vill hästen ila,
Men stannar plötsligt med ett ryck,
Det ädla djuret lyder genast
Af herskarns tygel minsta tryck.

I sadeln ryttarn högt sig reser,
När hästen syns orörlig stå,
Till höfvisk helsning djupt han sänker
Ett ögonblick sitt hufvud då.

Ett fönster, kransadt utaf rosor,
Han ännu ser, en kort minut,
Och se'n i daggig sommarmorgon
Han låter hästen sträcka ut.

En lifen visa.

Det hvitaste, det hvitaste
Visst liljan är —
Det rödaste, det rödaste
Är smultronbär.

Det starkaste, det starkaste
Är kärleken —
Det svartaste, det svartaste
Svek mot en vän.

Det klaraste, det klaraste
Är harmoni —
Det finaste, det finaste
Är sympati.

Det rikaste, det rikaste
Det har jag nu —
Det ljufvaste, det ljufvaste
Det är ju du!

Skådespelerskan.

Nu står hon färdig. Smidigt siden faller
I rika veck kring hög och smärt gestalt,
Och barmen höjes under spetsars galler —
Hon ser sin bild i spegeln — godt är allt.

Hvad tänker hon, som åt publiken skänker
Om en minut en konstens mästerbild,
Är det triumfens sken i ögat blänker,
Hör hon applåden, dånande, ja vild?

O nej, i hennes hem två blad förvara
En blomma, plockad af en fjärran hand —
Den vissnad är, men i bukettens skara
Hon mins den mellan akterna ibland.

Fullt mått.

Ljumma fläktar ifrån stranden
Blanda sig med höets doft,
Och den heta julisolen
Strålar ifrån mörkblått loft.

Och jag ligger sorglöst utsträckt
Uppå gräsets mjuka bädd,
Tankar, ljusa, veka komma,
Fylla själen upp till brädd.

Och jag väntar, halft i dvala,
Väntar på jag vet ej hvad,
Ville spara af min stämning
Ämnen till en framtid glad.

Ville gömma i mitt sinne
Sommarsol och sommarvind,
Men jag kan ej, endast njuter
Sommarfläkten mot min kind.

Ögonblickets rena glädje
Fyller sund och hel mitt sinn —
Forntids sorg och framtids lycka
Rymmas icke mer ditin.

Rose Mètrie.

I den glittrande dagg, på den grönskande grem,
Rosor dofta i morgonens stund,
Och där strålar ifrån dem ett underbart sken,,
Då de vaknat ur sommarnatts blund.

Och jag bryter den friskaste rosen bland dem,
Där hon göms mellan daggvåta blad,
Och jag tager den blekröda, doftande hem,
Ännu fuktig af himmelens bad.

Vackra, daggstänkta ros, jag med sorg nog har sett,
Hur du sänkte ditt hufvud allt mer,
Hur, när solen steg högre, helt matt du har lett,
Hur af bladen där föllo allt fler.

Och när aftonens sol färgar himmelen röd,
Tar jag sorgsen dig uti min hand;
Du har mistat din friskhet, din dagg och din glöd,
Men jag känner än doften ibland.

Där du ligger så fin och så blek uti kväll,
Kysser vemodigt jag dina blad,
Ty en skönhets gäst var du dock i mitt tjäll,
Var den gåfva, om hvilken jag bad.

Öff barnporträtt.

Mörkblå ögon lysa,
Röda läppar mysa,
Gladt emot mig le,
Och små hvita tänder
Och små bruna händer
Helsans prägel ge.

Fötter, snabba, späda
Raskt på vägen träda,
Trampa sand och grus.
Silkeslockar långa,
Hvilka solsken fånga,
Göra pannan ljus.

Alla vackra miner,
Då du, älskling, skiner
Såsom vårsols gull,
Oskuldsfulla dragen
Skådar jag betagen,
Skådar vemodsfull.

Sagans lilla sessa,
Skall uppå din hjessa
Kronan väl du få?
Skola lockar långa
Lifvets lycka fånga
Och dess glans försmå?

Skall din väg du vandra,
Lefvande för andra,
Minst af allt för dig?
Nu du solsken gifver, —
När du vuxen blifver;
Lys en dunkel stig!

På afstånd.

Hon satt vid fönstret,
I sjukstol fängslad,
Med brutna lemmar,
Och tärda kinder
Och öga matt.

Där föll en stråle
Af solskensdager
I dystra rummet,
Och doft af rosor
Med vinden fördes —
Och drog förbi.

Där ute lifvet
Sjöd i hvarv pulsslag,
Från barnaläppar
Där ljödo klingande,
Friska skratt.

Och alla fåglar
I träden sjunga,
Och alla blommor
Af solen njuta,
Och liar hvässas
Af starka armar,
Och skördar mejas
Och höstas in.

Då hviska sakta
De bleka läppar:
»O, huru ljufligt
Att skåda lifvet
Och se, att andra
Få njuta det.

Se unga ögon
Af lycka stråla,
Se starka armar,
Som icke brutits,
Och kunna verka
I pliktens värf!»

Om du är bunden
I trånga former,
Och ej får lefva
För hvad du anat
Af andlig skönhet
Och sannings makt,
Gläds i ditt sinne
Att den dock finnes,

Och om en stråle
Af lifvets skönhet,
Ett drag af högsint,
Barmhertig tanke
Ditt öga träffar —
Och drar förbi —

Var glad, att detta
Är verkligheten,
Och ej det skenlif
Du dömts att föra.
Låt hvarje handling
Af hugstor tanke,
Af lifsvarm kärlek,
Af fina känslor
En droppe balsam
Ge åt din själ!

Septemberdagen.

Sakta skvalpar vågen
Emot strandens stenar,
Och septembersolsken
Smeker trädens grenar.

Löfkojor och astrar
Nu terrassen fylla,
Och med bjärta färger
Höstens välde hylla.

Rodnande i solen
Glänsa äpplen röda,
Som med gyllne frukter
Löna odlarns möda.

Ännu mild är luften,
Och så stilla vinden,
Fylld med skogens dofter,
Ömt den smeker kinden.

Dock en suck af vemod
Genom luften dallrar,
Och om svunnen sommar,
Svunnen stämning skvallrar.

På din bleka panna,
Dina läppar kalla,
Låt af sol, som värmer,
Några strålar falla.

Ej naturens vemod
I septemberdagar
Störe det, som städse
Lydde högre lagar.

Smält med dagens ljufhet
Så ditt väsen samman,
Att, när sol har svunnit,
Själff du äger flamman!

Att förstå.

Att förstå en annans sinne,
Om du ock ej själf det fick,
Kunna tankar, gömda inne,
Se med klar och vaken blick,

Leta fram hos individen
Något, som gemensamt är
För en bild från flydda tiden,
Och det sekel, som är här,

Söka främst uti en handling
Det som fint och äkta är,
Och midt uti allts förvandling
Hafva sanning, sanning kär,

Kunna åt en annan skänka
Hjärtats fulla sympati,
Vilja för en annan tänka —
Ligger lycka gömd uti.

Regn.

Hvad göra aprilregnets droppar,
Som falla så ymnigt och tätt?
De öppna blott sippornas knoppar
Till fagraste vårdagsbukett.

Men höstskurar strida och kalla,
Som droppa på vissnade blad,
Hur vemodigt tunga de falla
I jämnrå och enformig rad!

Ack, tårar i ungdomens dagar,
De torka på kinden så snart,
De tjena utvecklingens lagar,
Ge känslorna starkare fart.

Men skakar en höststorm ditt sinne,
Se'n blomman har gått uti frö,
Då vet du, att tiden är inne
Att bädda din lycka i snö!

Droppen.

Den bågare, jag ville åt dig bjuda,
Jag bräddat har med kärleks röda vin,
Jag låtit trolldomsörter däri sjuda,
Och kryddat det med skogens vilddoft fin.

O ve, jag glömt, en malörtsdroppe stänkte
En gång dit in i bågarns gyllne rund!
Hur full till brädd din skål med vin jag skänkte,
Den droppen hittar alltid dock din mund.

Och då är glädjen all — min fröjd att skänka
Och din att taga mot hvad jag dig gaf —;
Jag vet, all världens vin kan icke sänka
Den bittra droppen ned i glömskans haf!

Slut.

Hvad är det väl, som jag väntar,
Hvad är det mitt lif kan ge?
Månn' lyckan på dörren gläntar
Och bjuder mig snart att le?

Långt bort uti fjärran dunkel
Där resa sig bärg vid bärg,
Där växa ros och ranunkel,
Där skimrar af glans och färg.

Där finnes allt, som kan skänka
Kraft, glöd och lust åt min själ —
Hur bärgen lockande blänka,
Mitt öga dem känner väl!

Dock skatternas nyckel fina
Den heter frihetens kraft,
Men aldrig i händerna mina
Jag har den nyckelen haft.

Om se'n jag hinner
Till målet fram,
Jag plötsligt finner
Helt allvarsam,
Att viljan slappats
I väntans tid,
Mitt väsen tappats
I lönlös strid.

Du strålomgjutna,
Du rika värld,

Min långa väntans
Mål på min färd,
Om blott jag ägde
Min ungdom än,
Du rikt uppvägde
Försakelsen!

Gif utaf rosor
Mig handen full,
Gif ej allmosor,
Men gif mig gull —
Låt mig få lefva
En enda dag,
Ej fåfängt sträfva
Mot ödets lag!

Bärgen därborta lysa i strålande purpur,
Sakta sig sänka i dalen aftonens skuggor,
Endast ett skimmer dröjer på bärgens toppar —
Snart det ock svinner.

Natten skall breda sin svarta, stjärnströdda slöja,
Öfver jorden svalkande droppar nattdaggen gjuter —
Hvilan har kommit för alla som kämpat,
Fast de ej segrat.

Tyst jag mig vänder bort ifrån allt hvad jag älskat,
Striden är slutad, ty dagen är lyktad,
Jag uti ödets veckrika mantel
Döljer mitt anlet!

Leikhet.

Jag satt vid det sollysta hafvet,
Som, vaggadt till ro, för mig låg,
Och följde med drömmande blickar
Dess klart genomskinliga våg.

Hur kan du väl vara den samma,
Som yrde i går uti skum
Med bränningar hvita mot stranden,
Du bölja, nu stilla och ljum?

Då stiger där fram för mitt sinne
Den bild, som jag känner så väl,
Då finner jag uppå min fråga
Ett svar i en människosjäl.

Än ligger som hafvets spegel
Den klar och lugn för min blick,
Än hafva de lösta tankar
De skummande vågornas skick.

En skiljeväg.

Vi länge vandrade
Hand i hand
På vägen genom
Okända land,
Och lifvets morgon
Och middag gått —
Nu ha vi fram
Till en korsväg nått.

Vi båda hejda
Där våra steg,
Ditt öga talat,
Fastän du teg.
Och tyst jag räcker
Min hand åt dig,
Vi vandra längre
Ej samma stig.

Se, floden brusar
Förvägen, fri,
Där vill du blanda
Din sång uti.
Där glittra böljor,
Där skumma fall,
Och käckt längs dessa
Du vandra skall.

Men ser du skogen
Med furor i?
Om sorg du susa
En melodi.
Och barrströdd stigen
Sig slingrar fram,
Dig väljer jag, skog
Så allvarsam.

Ett handslag blott — och
Vi skiljas åt,
Och vandra långsamt
En hvar sin stråt —
Med minnet fullt
Af hvad fordom var,
Och litet vemod
I hjärtat kvar.

Kanhända gynnar
Oss lyckan så,
Att skogen mynnar
Till slut ändå
I samma haf
Som din stolta flod —
Tänk, om du redan
På stranden stod!

Band.

Om du olycklig nämns, om du olycklig är,
Om din lefnad är mörk eller bitter och tung,
Om din börda på dignande skuldror du bär,
Om ditt sinne är grått, fast din panna är ung,
Om dig synes att dig skänktes svåraste lott,
Att du hårdaste oket att bära har fått,

Vet, att om blott en själ uti världen förstår,
Hvad du tänkte och kände så djupt i din själ,
Om blott en gång din smärta du tolka förmår,

Och ett hjärta har lyssnat och fattat dig väl,
Om ett sinne har sagt: o, så kände just jag,
Och jag följde den samma utvecklingens lag,

Se, då har du i världen en syster, en bror,
Och är bunden med fina, osynliga band,
Du är icke så ensam och glömd som du tror,
Och du trycker i tanken den främmandes hand.
Gå din bana då fram, lid och hoppas och tro,
Att en gång skall din kämpande ande få ro.

På ångbåten.

Jag ser omkring mig
Uti salongen,
Där kalla blåsten
Mig håller fången.
Där fins en massa
Utaf personer,
Af Europas
Alla nationer.

Och liknöjdt låter
Jag blicken glida —
Fins det väl någon
Jag gitter lida?
Jag söker fåfängt
Ett uttryck finna,
Ett drag, som skulle
Intresset vinna.

Och ensam sitter
Jag här och tiger —
Tills plötsligt tanken
Uti mig stiger:
Här fins måhända
För många andra
Just idealet,
Hur du må klandra!

Ty det ju skiftar
I andens rike —
Hvad du ej älskar,
Är kärt din like!
Lär dig att sätta
Däri din ära,
För andras tycke
Att aktning bära!

En gammal sorg.

7
På de böjda skuldror
Bördan länge hvilat,
Och de trötta fötter
Redan länge ilat,
Glädjelösa, tunga
Åratal ha svunnit,
En dag, lik den andra,
Uppgått och förrunnit.

Re'n jag hunnit lemna
Tanken på all lycka,
Nöjd, blott icke bördan
Alltför hårdt käns trycka,
Och mitt hjärtas slag jag
Lyckades att kufva,
Lät ej slöa tanken
På mitt öde rufva.

Bördan blef ej tyngre,
Dagarne ej längre,
Stegen icke flere
Och mitt lif ej trängre,
Men som nyfödd smärta
Stundom dock jag känner,
Hur den gamla sorgen
Djupt i själen bränner.

Och i vild förtviflan
Jag min boja skakar,
Under nattens långa
Timmar dyster vakar,
Outhärdligt synes
Hvad jag måste bära,
Som en gåta läxan
Nyss jag hunnit lära.

Hvad jag kunnat blifva,
Hvad jag velat verka,
Se'n min egen lifskraft
Först jag rätt fått stärka,
Hvad jag ädlast tänkte,
Renast, varmast kände,
All min drömda framtid
Ljus för mig sig tände.

Outsägligt vemod
Då betar mitt sinne,
Och den brutna kraften
Gråter blod därinne —
Sedan domnar nerven,
Som nyss skalf af smärta,
Och sin tunga börda
Lyfter liknöjdt hjärta.

Vinfertankar.

När min tanke glider
Fram till sommartider,
Blir jag varm i håg —
Midt i vintern tunga
Hör jag fåglar sjunga,
Ser jag frigjord våg.

Under arbetsdagar
Herska andra lagar,
Än dem sommarn gaf —
Mycket får man glömma,
Mycket får man gömma
Djupt i minnets haf.

Men i pliktens sträfva
Frukter, hvilka kräfva
Viljans offer gladt,
Göms i skalet hårda —
Vill du blott den vårda —
Glädjens bästa skatt.

Om ej fram du hinner
Dit din längtan brinner,
Fram till sol och vår —
Har din vilja velat
Rätt, om ock du felat,
Glömmes ej ditt spår.

Om i lifvets djupa
Strider du skall stupa
Vinterdag så grå,
Skall om våren unga
Till ditt minne sjunga
Lärkor i det blå!

Se dig ej om.

När tyst du sett din lefnads lycka svinna,
Det enda du på jorden önskat har,
Och du har lärt dig att med vemod finna,
Hur ej ens kraft att önska mer fins kvar.

Då blir det stilla som en kväll om hösten,
När nästa morgon flingan faller hvit --
Din dystra framtid har den enda trösten,
Att du i kampen kom så långt som hit.

Men gå ej ut, när sol sig sakta sänker,
Och känn på höstens sista doft från mark,
Ty ve dig då — det ögonblicket skänker
Dig nya kval, du som var lugn och stark.

Och lyssna ej, du som dig lärt försaka,
Till röst, som stämt hvar sträng uti din själ —
Se stadigt framåt, se dig ej tillbaka,
Du är förlorad då — jag vet det väl!

Konstnärssämning.

Från brasans glöd det glimmar,
Uti rummet börjar skymma,
Stunda efter arbetstimmar
Ögonblick, som sällhet rymma.

Vid pianot han sig sätter,
Konstnärn, att i toner ömma,
Luftiga som mänskensnätter,
Söka inre oro glömma.

Hur de smeka, hur de klaga,
Dallra under händer vana,
Stiga se'n, hvarandra jaga,
Tills de väg mot skyn sig bana.

Med tillbakahållen anda
Står hon tyst invid hans sida,
Vemod ses med fröjd sig blanda
På det ljufva anlet blida.

Hvad hon djupt i hjärtat burit,
Krafter, bundna än, men rika,
Hvad som sanning hon besvurit,
Dessa toner högt predika.

Och det skäraste, det bästa
Som ett kvinnohjärta gömmer,
Oförstådt af männer flesta,
Hur han det i toner tömmer!

Och hon önskar allt att äga,
Skönhet, rikdom, snille, ära,
För att ödmjukt kunna säga:
Låt mig tjena dig, du kära!

* * *

Tror du, att för dig han spelat,
Tolkat livvets fröjd och smärta?
O, så vet, att han har delat
Uti småmynt ut sitt hjärta.

Ej på idealen tror han,
Ej på livvets sunda safter,
Af en stämning blott beror han,
Hämtar där för konsten krafter.

Han har spelat sig till stämning,
Hon har lyssnat — ack, för länge.
Nu, vid brasans sista lemning,
Sitt piano nöjd han stänge!

Gif!

Känn, hur blommande syrenen
Skänker rikt sin fina doft,
Skakar öfver trädgårdsrenen
Massor utaf blomsterstoff!
Och, när skymningen sig sänker
Öfver vårljus sommarnatt,
Till en afskedshelsning skänker
Vällukt ifrån grenens skatt.

Vill du blifva lik syrenen?
Gif då rikt och utan knot,
Skulle än på hårda stenen
Gåfvan falla vid din fot.
Och när se'n din aftontimma
Kommer, och du allt har gett,
Skall man än en doft förnimma
Från det offer ingen sett.

Vildfågel.

Vildfågel upp emot himmelen flög,
Pröfvade spänstiga vingar,
Gladdes, att himmelen var så hög,
Kretsar i vidare ringar.

Akta dig, vildfågel, glöm icke bort,
Vingen kan tröttna och mattas,
Sök dig en tillflykt, när innan kort
Solen går ner och det nattas.

Vänd så tillbaka i morgonens glans
Upp till de rymder ljusa —
Aldrig ett rikare lif det fanns,
Kan det min vildfågel tjusa?

Du var så rik.

Du var så rik, du var så sann,
Du var som vågen klar,
Och för allt stort och ädelt brann
Ditt unga ögonpar.

Invid naturens bröst du låg
Och kände hjärtat slå,
I hvarje strå och blomma såg
Du barndomsvänner små.

Och sky och skog och sjö och vik,
Den hela vida värld,
Allt skänkte du den kärlek rik,
Som blef dig själf beskärd.

Ty lyckans fullhet gjorde vek
Din ande, god och öm,
Hur ofta följt på yster lek
En vemodsfager dröm!

Hur har du blifvit nu så klok
På lifvets sorl och brus?
Har läsningen af tidens bok
Släckt dina ögons ljus?

Det är så färglöst, klanglöst, ljumt,
Hvad förr var ton och glöd,
Ditt sinne hårdt, ditt öga skumt,
Din kind ej längre röd.

Men stundom ser jag glimma till
Ett sken från forna dar,
Och då, just då, jag kyssa vill
Ditt stolta ögonpar!

Stämningar.

Doftande furustammar,
Värmda af middagssol,
Sollyst väg, som jag minnes,
Ack, så väl från i fjol.

Blyga linnearanka,
Pyrola välluktsrik,
Friska hafsvind, som lockar
Utåt på mörkblå vik,

Enslighet, som gaf drömmar
Sällsamt i själen in,
Nordisk sommarnatts fågring,
Aldrig I gån ur mitt sinn!

Skall jag väl åter er skåda,
Njuta som förr jag njöt,
Vänder tillbaka densamma
Jag i naturens sköt?

Skulle allt annat svika,
Själen sig känna död,
Älskade, då må du gifva
Hälften utaf din glöd.

Åter jag skådat det gamla,
Lika som förr det var,
Vågen glittrar som fordom,
Furan har doften kvar.

Stämningen re'n sig smyger
Öfver mitt trötta sinn,
Men, är ock du densamma,
Du, som var vännen min?

Älskade, stolta läppar,
Ha ni väl slutat le?
Älskade, kalla händer
Glömt att en smekning ge?

Har du ej gömt en gnista
Utaf ditt väsens glöd,
Att under dyster framtid
Rädda min tro från död?

Hundrade år härefter,
Klädd i sin gröna dräkt,
Doftande gran i skogen
Fröjdar en mänskosläkt.

Nya människohjärtan,
Fulla af fröjd och kval,
Skola den gamla sagan
Tälja i skogen sval.

Hoppas, älska och svikas,
Glömma också till slut —
Tills de som trötta vågor
Glida i hafvet ut.

Sonetter.

I. Den gyllne regeln.

Af gammalt jag en gyllne regel lärde —
Gif icke ut hvad du kan inbespara,
Och låter du en gång den regeln fara,
Får gyllne myntet ej sitt fulla värde.

Du därföre mot frestelsen dig härde:
Haf i din ficka några småmynt bara,
Ty guldets bör du låta orördt vara,
Och afundsjukt du noga därom gärde.

Den lärdom, som jag fick, vill nu jag följa,
Vill varma hjärtats bästa skatter dölja,
Och tar blott hvardagsfraser i min mund.

Men tyst jag lägger till min skatt, den gömda,
Min tankes guldkorn, mina känslor drömda,
Och ger dig allt i mötets glada stund.

II. Smultronskörd.

Väl någon gång i skogens dunkla gömma
Ett smultronställe plötsligt för dig lyste,
De fagra bär så vänligt mot dig myste,
Och tycktes bedja dig att ej dem glömma.

Hur ljuft i skogens svala famn få drömma,
Och se'n, när solens gull din skörd belyste,
Få sorglöst njuta, om du önskan hyste,
Den doft och sötma ifrån bären strömma.

Jämförelsen må du väl ej förtycka —
Min älskade, så blommor ock vår lycka
Med smultrons glöd och med dess fina doft.

Men ständigt ny är skogens vackra saga,
Och andra händer smultronskördar taga,
Då du och jag re'n länge varit stoft.

III. Kabeln.

Emellan tvenne världar kabeln sträcker
Sin trygga länk på djupet utaf hafvet,
Ur allt det dunkla, som där finns begravet,
Åt ljus och kunskap tråden handen räcker.

Men oceanens storm nog stundom bräcker
Det tjocka rör, när minst man vet utaf det,
Och märks ej skadan strax, som stormen gaf det,
Det hända kan, en våg det sedan knäcker.

På hjärtats dolda djup gå fina trådar,
De bära bud emellan tvenne andar,
Från dig till mig den gömda kabeln går.
Dock, ofta nog jag pröfvande beskådar,
Om den är stark, och om den rätt sig blandar.
Den sprang en gång — och lagningen var svår.

Trollslottet.

Det doftar så härligt från blömster på mark,
Det susar så sakta i grönskande park,
Och vågorna slå emot strand,
Och doften från skog och grenarnes sus
Och böljornas trolska och söfvande brus
Mig slagit i bojor och band.

Och dagarne komma, och dagarne gå,
Den flyende tid jag aktar ej på,
Men njuter och svärmar i fröjd.
De bullrande röster från gator och torg
De kunna ej nå till min fridlysta borg,
Där den tronar på solljus höjd.

Men djupt i mitt hjärta det sjunger en sång,
I framfarna dagar jag hört den en gång,
Men då ej så mäktigt den klang.
Om dagen den ljuder, än kraftig, än vek,
Om natten den blandas i drömmarnes lek,
Och ständigt att lyssna mig tvang.

En trollsång om ädela, gyllene skatt,
I okända schakt, uti gångarnes natt,
Dit aldrig min fot än har nått.
Den manar att söka och forska med flit,
Hvar dörren väl finnes, som leder mig dit,
I mitt eget älskade slott.

Jag irrar i borgen, jag har ingen ro,
Jag söker och söker och älskar att tro,
Att stundom jag skatterna såg.
Då skyndar jag fram att hålla dem fast,
Men pärlor och gull försvinna i hast,
Och jag står där, sviken i håg.

Hur skall jag väl finna den nyckel så fin,
Som öppnar för mig det förtrollade skrin
Med diktens rödaste gull?
Mitt slott är härligt, min park är skön,
Men allt jag bytte mot skrinets lön,
Mot en sång utaf pärlor full.

Hvarifrån?

Det var en strålande morgonstund,
Och julivarm luften var,
Då vaknade vildblomst ur nattens blund
Och glittrande dagsskrud bar.

Jag styrde min väg till furuskog,
Längs slingrande, barrströdd stig,
Där mörkrödt smultronet mot mig log
Och bjöd sin sötma åt mig.

Från alla små gräs och örter på mark
Steg vällukt i julidag,
Och furornas barrdoft, kådaktigt stark,
Jag drack i törstiga drag.

En strimma sol på ormbunkens blad
Föll snedt in i skuggadt snår,
Med fina plymer en vajande rad,
I skiftande grönt den står.

Och vildmarkens stämning i morgonstund
Så ljuf för mitt sinne blef,
Det var en stärkande hvila sund,
Som sinnets trötthet fördref.

Jag gick så sorglöst på stigen fram
I väglös, villande skog,
Då såg jag på marken vid furans stam
En ros, som emot mig log.

Den fallit ur någon vårdslös hand,
Kanske från en älskads barm,
Den vackra ros ifrån annat land,
Där den når upp till fönsterkarm.

Den ofta prisats i skaldens sång
Som rosornas drottning visst,
Den doftande, fina Gloire de Dijon,
Som jag fann här med bruten kvist.

Jag lyfte den varsamt från barrströdd mark
Och fast vid mitt bröst den stack,
Då kände jag plötsligt en doft så stark,
Från bortkastad ros ett tack.

Det var en strålande morgonstund,
Och julivarm luften var,
När hem jag kom från min morgonrund,
Gloire de Dijon jag bar.

Stephanie.

Vacker är du med de bruna lockar
Och de mörkgrå ögons långa fransar —
För en blomma, som du sorglöst plockar,
Brytas Ungarns ridderliga lansar.

Mäktig är du — du är herskarinna
På ett gammalt slott, som tinnar sira,
Hundra kämpar för din skönhet brinna,
Dina händer kransen åt dem vira.

Stolt på galleriet se'n du tronar,
Låter blickarne kring skranket glida,
Lugn du hör, att stridstrumpeten tonar,
Ser, hur riddarne om priset strida.

Du är van att segraren belöna,
Räcker kransen själf med hvita händer.
Säg mig, har du aldrig själf fått röna
Minsta sveda af den eld du tänder?

Stephanie, grefvinna stolta, kalla,
En gång såg jag dock ditt öga stråla,
Och en blick förstulet lät du falla,
Medan röda rosor kinden måla.

Det en yngling gällde, som ej segrat,
Fast i kamp han alla muskler spände;
För hans tanke har du länge hägrat,
Du hos honom prisets åtrå tände.

Och när lugn du lagerkransen räckte
Åt den andre, han med segerlansen,
Gaf den fallne du en blick, som tände
Åter i hans matta öga glansen.

Långsamt från ditt bröst du rosen tager,
Låter sedan den på honom falla,
Medan mummel genom hopen drager,
Medan högljudt knota kämpar alla.

Men du lyfter plötsligt stolta pannan,
Blickar leende på riddarhopen —
Då blir mulna stämningen en annan,
Och på knotet följa eljen-ropen.

Vacker är du med de bruna lockar
Och de mörkgrå ögons långa fransar,
För din nyck, för rosen, som du plockar,
Sänkas Ungarns ridderliga lansar.

DÅRAR.

Där suto två fåglar på aflöfvad kvist,
När luften var kall,
De tänkte på sommarens dagar för visst,
Och glömde, att sommarn var all.

De skulle ju lemnat den kyliga nord,
Där luften är kall,
Och sökt som de andra den sydliga jord,
När sommarn häruppe blef all.

Det skulle de gjort, men de gjorde ej det,
Fast luften var kall,
De sade hvarandra en glad hemlighet:
Kanhända är sommarn ej all.

De fröso alls inte — nej, tycker du det,
Fast luften var kall,
Och hvaraf de lefde, vår Herre det vet,
Ty maten var nära nog all.

De gladdes åt sommarens lycka alltjämt,
Fast luften var kall,
Och stundom en jublande drill de uppstämt,
Som sade: ej glädjen är all.

En morgon var marken helt hvit utaf snö,
Och luften var kall,
Då tänkte de båda, som nu måste dö,
Att nu var visst sommaren all.

Små stelnade vingar då bredde de ut
I luften så kall,
Och somnade stilla och ljufligt till slut —
De dårarnes saga var all.

Små studier från skogen.

I. Smultron.

Litet smultron står i skuggan,
 Obemärkt i höga gräset,
 Daggens pärlor nog det fukta,
 Solens strålar sällan nå det,
 Långsamt, långsamt knytes frukten —
 Medan uti solljus backe
 Redan tidigt skördar mogna,
 Smultron, som i purpur glöda,
 Och med glädtigt, ifrigt arbet
 Korgar fyllas alla dagar.

Sommarns hetta svunnit redan,
Och det rika smultronstället
Öfvergifvet står och sköfladt —
Djupt därnere uti dalen
Dag för dag ett smultron samlat
Några glimtar utaf solsken,

Druckit dem, och genomströmmats
Utaf lust att ock få lefva
Och att glöda som de andra.
Så en dag, när vinden susar
Re'n sin sång om höst, som stundar,
Står det där i senhöstfägring,
Doftande och svaltt och friskt.

Älskade, har du väl plockat
Någon sådan frukt i skogen,
Svalkat dina heta läppar
Med det bästa, som ett vildbär
Velat bjuda dig, som fann det?

II. Lingon i skog.

Jag såg en lingonbacke röd,
Som solen glänste på,
Hvar enda klase stod i glöd
Och tycktes hviska så:

Jag ringa är, bland många en,
Dock har mitt värf jag fyllt,
Jag mognat uti solens sken
Till barnens enkla sylt.

Och om jag blott ett lingon är,
Som gläder med sin färg,
Kan dock en mängd af oss, små bär,
I purpur klä ett berg.

Och jag gick hem och tänkte på
Min vackra tufva röd —
Hur mången lefnad är ej grå
Af brist på saft och glöd,

Af brist på glada fröjder små,
Som göra ljust ett hem!
De gömma sig i minsta vrå,
Men barnet hittar dem.

Så full och röd, så frisk och sval
Som lingontufvans bär
Är hvardagsfröjd i hemmets sal —
Den sylt till brödet är!

III. Rosenblad.

Det faller blad från rosor ned,
Och mina tankar följa med,
De hviska om förgänglighet
Och allting fagerts ändlighet,
De fina rosenblad.

Hvar fröjd, som kom, skall också gå,
Se'n du den ändtligt lyckats nå —
Var den än ljuf och glad och öm,
Så skall den svinna som en dröm.
Håll kvar den, om du kan!

Jag klagar ej min lefnads lott,
Min del af lycka har jag fått,
En sommardag har rosen födt,
En sommardag mig lyckan mött
I härlig doft och glans.

Dock, när de rosenblad jag ser,
Som bleka, fina falla ner,
Jag djupt en suck af vemod drar
Och smeker dem, som äro kvar,
Jag vet, de falla snart!

IV. Afton i skogen.

Djupt in i furuskog
Ensam en kväll jag drog,
Kände, hur sommarvind
Fläktade sval min kind.

Hörde blott furors sus,
Ljudet af vågens brus
Utifrån hafvets strand,
Slående jämt mot land.

Djupt in i ormbunkssnår
Vajande grönskan står,
Solstrålen faller sned,
Dallrande, sakta ned.

Fuktig af aftondagg,
Vildros med spenslig tagg
Gungar sin späda knopp
Högt upp på bärgets topp.

Jag ser ett smultrons glöd,
Lysa så purpurröd,
Och ifrån skog och mark
Känner jag doften stark.

Och till mitt trötta sinn
Smyger sig sakta in
Hvila och ro och frid
Efter min lefnads strid.

Djuret, som såradt är,
Endast en sak begär —
Ostördt att hvila få,
Söker att dö en vrå.

Så skall det ljufdigt bli
Känna sig lugn och fri.
Tystnad, din mantel bred
Öfver mig! Sol går ned.

En tanke.

Där skjuter stundom
I nattens tystnad,
När upp du spritter
Ur dunkel dröm,
En blixalik tanke
Igenom hjärnan:
Hvart förs du, mänska,
På lifvets ström?

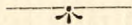
I skarpa färger
Allt det förflutna,
Allt hvad du ämnar
Du för dig ser.
Det är som finge
Du då en aning
Om lifvets korthet
Och hvad det ger.

Så drages plötsligt
Den ljusglimt undan,
Som nyss så tydligt
Din tanke såg.
När morgon bräcker,
Du knappast minnes
Allt hvad du tänkt,
Då du vaken låg.

Och dagens arbet
Och tidens äflan
Och hjärtats oroligt

Snabba slag
Ta ut sin fordran
Utur ditt väsen,
Tills afton blir
På din lefnads dag.

Så kommer sömnen,
Den långa sömnen,
Dit andevärlden
Ej budskap bär.
Då skall det spörjas,
Hvad frukt det burit,
Det jordelif, som
En dröm blott är.

Vid Uanajavesi.

Mellan gröna furustammar
Solens varma strålar sila,
Där på sluttningen af kullen
Sorglösa vi middag hvila.

Och den fina skogsaromen,
Värmd af middagssolen heta,
Förs med hvarje vind, som sakta
Lyckats väg till oss sig leta.

Så melodiskt jämnt slår vågen
Emot stenarne på stranden,
Och i fjärran ser jag skogen
Dunkel stå mot himlaranden.

Och helt tätt invid min sida
Tvänne slutna ögon finnas,
Och två varma, kära läppar
Nära, att af mig de hinnas.

Med en kyss jag henne väcker
Upp ur hennes slummer lätta,
Och jag bjuder klara ögon
Sig af taflans skönhet mätta.

Öfver skogens tysta vildmark
Trädens skuggor långa falla,
Snart vi ila ned till stranden,
Där vår båt re'n syns oss kalla.

Och mot nya, glada öden
Föras vi med årtag lätta —
Kan ett lif du väl dig tänka
Mera sorglöst, sundt än detta?

Lilla Greta.

Lilla Greta, med de stora
Mörkblå ögons långa fransar,
Du, som lätt och sorglöst yster
Fram ditt lif på rosor dansar,

Har du drömt än om att älska
Bland de vackra drömmar många,
Som igenom lockigt hufvud
Fara och din tanke fånga?

Lilla Greta, var försiktig,
 Strö ej pärlor ut på vägen —
 Att dem girigt åt sig plocka
 Vet jag en, som är benägen.

Aldrig får du se dem åter,
 Utan smycke skall du vandra —
 Hur skall du ej bittert gråta,
 När du ej är prydd som andra!

Lilla Greta, göm de pärlor,
 Hvilkas glans så lätt bedårar,
 I din blomkalks skära inre,
 Lilla ros på sjutton vårar!

Låt ej vägens damm dem fläcka,
 Dessa rena pärlor hvita!
 Gif ditt smycke se'n åt någon,
 På hvars trohet du kan lita!

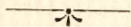

Stjärnorna.

Busen, tusen klara stjärnor
I den stilla sommarnatten
Tindra uppå mörka himmeln,
Lysa, stråla öfver mig.
Och så tyst och svalt och ljufvigt
Sänkes augustinatten
Öfver liten sommarboning —
Hvarje stjärna är en sol ju,
Är en värld, där andra väsen
Födas, lida, glädjas, svinna —
Och så kyliga och stilla
Kretsa de på himlahvalfvet,

Oberörda af det lilla
Stoftgrand, som de kalla jord —
Och bland dessa millioner
Utaf världar, utaf väsen,
Hvilka fröjdats, hvilka lidit,
Känner jag mig som det minsta.
Men min egen smärtas fullhet
Synes mig ej mindre bitter,
Fastän jag min ringhet känner,
Ty min smärta är min egen,
Och hon är allt hvad jag äger.

Strö ut!

Får du en vacker tanke,
Ej för dig själf den göm,
Ty då skall snart du finna,
Att den blott blef en dröm!

Den är ett ädelt säde,
Som du skall sofra väl
Och så, med bön om lycka,
Uti en barnasjäl.

Kaktusblomman.

Stela, hårda äro bladen
På den gröna kaktusväxten,
Taggbevuxna, otillgängligt
Sträckande sig ut mot blicken.
Men hvad är det? Underbara,
Tunga blommor däremellan,
Färg af elfenben och rosa,
Och med finaste vaniljdoft!
Och jag stannar öfverraskad,
Slagen utaf denna motsats

Uti plantans stela taggar
Och den sällsynt fina mjukhet,
Hvilken hennes blomma äger,
Liknande ett skönt poem,
Eller något mänskösinne,
Kantigt, vresigt, svårtillgängligt,
Men där efter långa tider
Uti någon solvarm timme
Allt som fanns af vekhet, kärlek
Plötsligt står i praktfull blom —
Blomman vissnar, länge dröjer
Det på nytt, tills ur dess inre
Krafter tvingas upp till ytan.
Men har en gång blott du sett dem,
Dessa hjärtats rika blommor,
Kallar du ej denna mänska
Längre hvardagsmessig, hård!

Vid brasan.

Jag sitter vid brunnen brasa
Och blickar i glöden in,
Och sällsamma, trolska bilder
De draga igenom mitt sinn.

De skifta i brokig mångfald,
Jag känner dem alla väl,
De äro de tankar och känslor,
Som fordom bott i min själ.

De milda, barnsliga drömmar,
Dem i ungdomens vår jag drömt,
Som lätta, vingade väsen
De nicka nu åt mig ömt.

De dunkla krafter, som rördes
På djupet af själens haf,
Som drogo till strids för sanning,
Dem minnet gestalt nu gaf.

De blicka högtidligt på mig,
Och synas mig spörja så:
Säg, känner ditt hjärta igen oss,
Har du sparat åt oss en vrå?

Och bäst jag drömmer och skådar
I glimmande brasan, stum,
Så lägger sig askan sakta
Öfver glöden, i kammar skum.

Så smyger hvardagligheten
Sig fram öfver glöd och kraft —
Men ve det hjärta, som aldrig
Har sådana drömmar haft!

Hvita ROSOR.

I.

Fag lyfte grenen,
Som hängde tung,
Och fann en blomma
Så fager, ung,
En ros, som icke
I purpur glödde,
Som växte yppig,
Fast intet stödde
Den fina stam.

Hon drack af jorden
Den friska must,
Och vinden var
Hennes stängels lust,
Och regnets droppar
De föllo mildt
På hvita knoppar,
Som växte vildt
I fri natur.

Och därför blef du
Så underfull,
Du hvita ros
I den mörka mull,
Och därför blef du
Så sällsynt rar,
Att ingen drifbänk
Din like har,
Min hvita ros!

I ungdomsdagar,
I sommartid
Din åsyn skänkte
Mitt väsen frid;
I aftonsvalkan,
I sommarnatt
Hur ofta har ej
Din doft mig gladt,
Du hvita ros!

När middagshettan
För stark blef spord,
Du stundom sänkte
Din kalk mot jord,
Men snart den höjde
Mot skyn igen,
Och intet röjde
Din svaghet se'n,
Daggstänkta ros!

O, må du blomma
I ljuflig ro
Och vagga sakta
Ett fågelbo,
O, må du blifva
De ögons tröst,
Som älska rosor
I vacker höst,
Min egen ros!

II.

Din skära skönhet, rörande och fager,
Med vemod fyller ofta nu min själ;
Det kära anletet ett uttryck tager,
Som bjöde du åt jordens lif farväl.

Jag ville med min kärlek fast dig hålla,
Du hvita ros, mer kär för mig än allt,
Jag ville ständigt solsken åt dig trollo,
Där stundom skarpa vindar blåsa kallt.

När smärtans tagg ditt varma hjärta sårar,
Och ingen anar, hur den stinger dig,
Och uppå kudden dina bittra tårar
Om natten falla, att ej ses af mig,

Då ville jag af väna rosor binda
En krans att svalka tinning feberhet,
Och kring dig sympatiens armar linda,
Att säga dig, hur väl din sorg jag vet.

Men utan ord din väg framåt du skrider,
Mer öfverjordiskt fin för hvarje dag,
Och jag får ana blott de hjärtats strider,
Som satt sin prägel på de tärda drag.

En bruten blomma förs på skummig bölja
För vindens lek allt längre ur vår syn,
Och tankfullt låta vi vårt öga följa
Den snabba fart, tills hon nått hafvets bryn.

III.

Älskade och dyra,
Gyllne tråd, som smög dig
Skimrande igenom
Lifvets väf, den grå,
Dagens första tanke,
Vackra dröm om natten,
Du som, länge okänd,
Fyllt hvar hjärtats vrå.

Som en glimt af solsken,
Som en doft från skogen,
Som en handfull rosor
Var ditt namn för mig;
Och när ljusen skimra
Uti festens salar,
Som vid arbetsbordet,
Minns jag städse dig.

Och jag sträcker famnen
Längtansfullt emot dig,
Lutar brännhet panna
Sakta mot ditt bröst,
Och i milda tonfall
Tröstens ord du talar,
Och jag lyss till ljudet
Af den kända röst.

Ljusen brunnit neder,
Hvilans timme slagit,
Jag ur drömmen spritter,
Flydd är fager syn.
Så, när sol har sjunkit,
Kvar där endast dröjer
Svag en strimma purpur
Uppå aftonskyn.

IV.

Än finnas hvita rosor nog,
Fast hösten kommit har,
Med kalk så doftande och tung,
Om ock blott sparsamt kvar.

O, hvita rosor, jag har drömt
Min ungdoms dröm hos er,
Och nu med silfver i mitt hår
Jag älskar er än mer.

Allt vexlar om, en ny tid står
Och klappar på min dörr,
Men, hvita rosor, jag vill se
Er i mitt hem som förr.

Och efter långa dagar, år
Skall ock jag själf förgå —
Då, kära hvita rosor, låt
Mig er på grafven få!

Till en sjuk.

Om plågans ängel din panna kysst
I år som förr,
Så har visst också en annan tyst
Stått vid din dörr.

Hvar dag sin plåga — ja, det är sant,
Men icke mer,
Är bördan tung, och är vägen brant,
Gud nog det ser.

Att bära tåligt och utan knot,
Hvad han oss gett,
Och komma leende andra mot,
Som du har lett,

Att skänka glädje och gömma blott
Sin sorg för sig,
Det är den ädlaste livvets lott —
Lär det åt mig!

Min sång.

Jag sjunga vill en enkel ton
På egen melodi,
Om ock den dör på öde mon
I bruten harmoni.

Jag sjunger ur mitt fulla bröst
Om det som djupt mig rör,
Jag ger mitt inre lif en röst,
Som vinden med sig för.

Hvad jag har känt i skogens famn,
I nordisk sommarnatt,
Jag velat gifva det ett namn
Och gripa känslan fatt.

Det fina doft ett väsen har
I själens dolda vrå
I blommans kalk har stannat kvar
Och nått min stämning så.

Uti naturen jag velat se
Af mänskans lif en skymt,
Åt kraftigt sinn jag velat ge
Hvad hafvets brus har rymt.

Jag sökt att lyssna i en tid,
Så bullersam som vår,
Till ljudet af den stämman blid,
Hvars susning till mig når.

Om sången klingar svag och vek,
Om full ock någon gång,
Ett har den dock, min strängalek,
Det är min egen sång!

Gyllenlock.

Solstråle är du, gyllenlock,
Kvittrande liten fågel ock,
Dansar och sjunger som båda två,
Värmer och fröjdar som de också,
Älskade gyllenlock!

Rosenknopp är du, gyllenlock,
Vajande grönt ax är du ock,
Knoppen en dag skall slå ut i blom,
Axet skall fylla hand, som var tom,
Älskade gyllenlock!

Daglig fröjd är du, gyllenlock,
Framtids förhoppning är du ock,
Gud vare lofvad för hvad jag fått,
Blott ifrån honom kommer allt godt,
Älskade gyllenlock!

Ett mollackord.

Hvad tungt och bittert än du led,
Förgät, förglöm!
Den hårda kamp, som själen stred,
Mins blott som dröm!

Men om ett hopp ännu du har,
En glädjestund,
Göm den som pärla underbar
I bågarrund.

Dock, låt den flydda sorgens bild,
Som drar förbi,
Sin skuggning ge din lycka mild
Med rosor i.

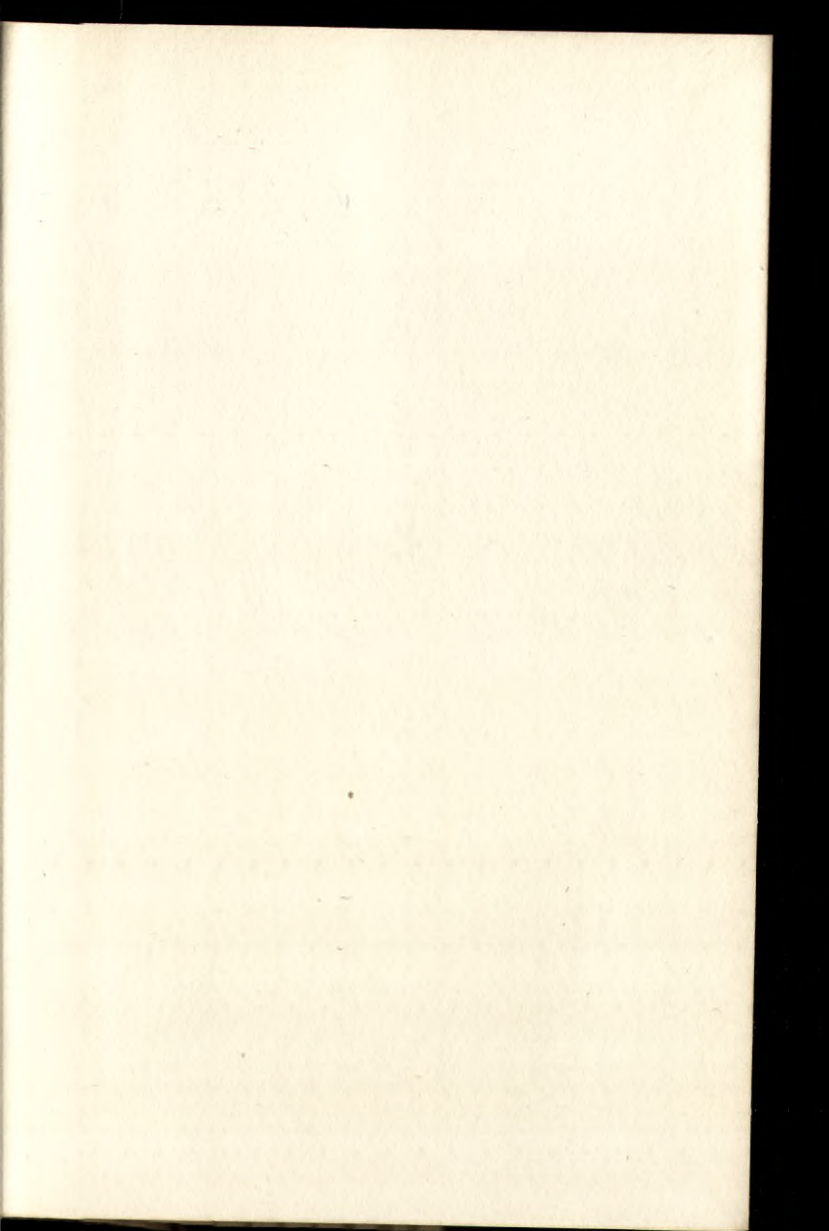
Se'n kalla vid dess rätta namn
Din lyckas rest —
Slut den med vemod i din famn
Och red till fest!

1864

Received of the Hon. Secy of War
the sum of \$1000.00

for the purchase of
land in the State of
Ohio

Pris: häftad . . . . . 2 Kr.

„ eleg. inb. . . . . 3.25.

